

Sygn. akt IV U 208/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 września 2015r. w S.

odwołania W. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 21 stycznia 2015 r. Nr (...) - (...)

w sprawie W. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. M. (1) prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 11 grudnia 2014r.

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz W. M. (1) kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt IV U 208/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.01.2015 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 pkt 1,2,3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 170) odmówił ubezpieczonemu W. M. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż w ostatnim czasie ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu na podstawie umowy o świadczenie usług tj. umowy uaktywniającej, wobec czego nie spełnił warunków do nabycia prawa do żądanego świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. M. (2), reprezentowany przez pełnomocnika. Wniósł on o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do świadczenia emerytalnego oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, iż przepis art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie wymaga, by zasiłek dla bezrobotnych był pobierany bezpośrednio po

rozwiązaniu umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracownika. Ubezpieczony przywołał, na poparcie swojego stanowiska, poglądy wyrażane w orzecznictwie (odwołanie k. 1-6)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu ZUS wskazał, iż po tym, jak rozwiązano z ubezpieczonym, ze skutkiem na dzień 31.08.2013 r., stosunek pracy na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. 90 poz. 844 ze zm.), W. M. (1) podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako osoba sprawująca opiekę nad dziećmi na podstawie umowy uaktywniającej w okresie od 1.09.2013 r. do 30.04.2014 r. Dopiero po 30.04.2014 r. ubezpieczony uzyskał status osoby bezrobotnej. W ocenie ZUS, niepodleganie przez W. M. (1) pracowniczym ubezpieczeniom społecznym bezpośrednio przed uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej uniemożliwia przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 23.05.2012 r. I UK 437/11.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W. M. (1), ur. (...), w dniu 10.12.2014 r. złożył do pozwanego organu rentowego wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego (wniosek k. 1-4 akta ZUS).

Poprzednio, od dnia 30.05.2006 r. do 31.08.2013 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Szpitalu Wojewódzkim Sp. z o.o. w S.. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę w trybie art. 30 § 1 pkt 2 kp w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (świadcstwo k. 10 akta ZUS). W okresie od 1.09.2013 r. do 30.04.2014 r. ubezpieczony podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, jako osoba sprawująca opiekę nad dziećmi na podstawie umowy uaktywniającej w rozumieniu ustawy z dnia 4.02.2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. nr 45, poz. 235) (zaświadczenie wydane przez (...) Oddział w S. k. 11 akta ZUS). Od dnia 29.05.2014 r. W. M. (1) jest zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w S.. Przez okres 180 dni, do 25.11.2014 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W okresie od 29.05.2014 r. ubezpieczony nie odmówił przyjęcia propozycji pracy (zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy w S. k. 12 akta ZUS).

Na podstawie przedłożonych dokumentów, ZUS ustalił, iż W. M. (1) posiada staż ubezpieczeniowy w wymiarze 36 lat, 10 miesięcy i 4 dni. Wobec powyższego, zaskarżoną decyzją z dnia 21.01.2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego (decyzja k. 27 akta ZUS).

Ubezpieczony spełnił przesłanki określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Stosownie bowiem do treści przywołanego przepisu, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. Z kolei zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, przez przyczyny dotyczące zakładu pracy należy rozumieć rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników tj. przepisy wskazanej wyżej ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył wykładni przywołanego art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

W ocenie Sądu, za właściwe należy uznać stanowisko prezentowane przez stronę odwołującą się. Z brzmienia przywołanego art. 2 ust. 3 nie wynika bowiem wymóg, by okres 180 dniowego pobierania zasiłku dla bezrobotnych następował bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Ponadto, za trafne należy uznać argumenty wyrażone przez Sąd Najwyższy w przywołanym przez ubezpieczonego wyroku z

2.07.2013 r. III UZP 2/13. Stosownie do stanowiska zajętego przez Sąd Najwyższy w wyżej wymienionym orzeczeniu, okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 170) nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Jak słusznie bowiem wskazano, nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie zostało uzależnione od zarejestrowania się w urzędzie pracy w charakterze bezrobotnego bezpośrednio po utracie źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od pracownika, przedsiębiorcy lub rencisty. Cytowana ustawa nie zawiera także przepisu, który pozbawiałby takie osoby prawa do świadczenia przedemerytalnego w przypadku poszukiwania nowego zatrudnienia lub jego podjęcia w okresie przed otrzymywaniem zasiłku dla bezrobotnych. Sąd Okręgowy popiera pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do cyt. wyroku, zgodnie z którym wykładnia teleologiczna omawianych przepisów prowadzi do konkluzji, że świadczenie przedemerytalne powinno być przyznane tylko w sytuacji, gdy osoba w wieku przedemerytalnym nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia, co powinno być poprzedzone aktywnym poszukiwaniem takiego źródła przychodów. Również aspekt fiskalny (ogromne dotacje wypłacane przez budżet Państwa na świadczenia wypłacane przez ZUS) nakazuje taką wykładnię tych przepisów, aby wypłata świadczeń przedemerytalnych miała zastosowanie tylko do tych osób, które po nieudanych próbach pozyskania źródła zarobku, nie są w stanie znaleźć stałej pracy. Celem ustawy jest więc wspieranie aktywności takich osób, a nie - propagowanie biernej postawy. Niewłaściwym byłoby odmówienie ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego tylko z tego tytułu, iż wykazał się aktywnością i podjął zatrudnienie na podstawie umowy o świadczenie usług tj. umowy uaktywniającej. Przyjęcie bowiem odmiennego niż w wyroku rozstrzygającym niniejsze postępowanie stanowiska powodowałoby propagowanie zachowań biernych i tym samym stałoby w sprzeczności z celem ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Na marginesie wskazać należy, iż orzeczenie na które powoływał się ubezpieczony, pochodzi z 2013 r. i jest nowsze od tego, które przytaczał organ rentowy, wyrażając swoją argumentację. Można zatem zauważyć zmianę w stanowisku prezentowanym przez Sąd Najwyższy, która przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, przemawia na korzyść W. M. (1).

Tym samym, uznać należy, iż ubezpieczony spełnił również przesłanki określone w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, które warunkują nabycie dochodzonego świadczenia.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy uznał, iż właściwym jest przyznanie odwołującemu się prawa do świadczenia emerytalnego począwszy od dnia 11.12.2014 r., tj. od dnia następnego po dniu złożenia wniosku o przyznanie wymienionego świadczenia, stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz.U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).

Mając powyższe na względzie, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, orzekł jak w sentencji wyroku.